

NA SLOVÍČKO

Projekt EDISON po roce opět

na naší škole

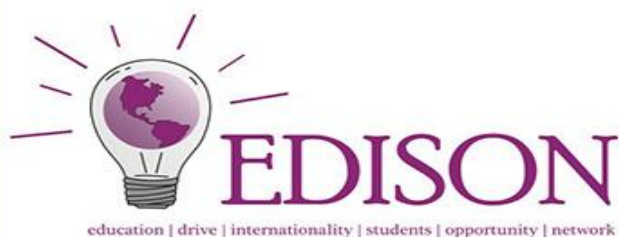
Projekt EDISON byl, jako každý rok, i letos velmi zajímavý. Vždycky se od zahraničních studentů dozvíme spoustu informací o jejich zemích a domovech. Nejvíce se mi líbila prezentace studentky z Ukrajiny, která se nás snažila zapojit od rozhovoru, její ukázky ukrajinské hudby a tance. Měla jsem možnost překládat prezentaci Benjamína z Malajsie mladším spolužákům, takže jsem zjistila, že na tom s angličtinou nejsem tak špatně. Dave z Číny nám ukázal přírodu a památky Číny a řekl nám něco o rychlovlacích. Je škoda, že ne všichni se do konverzace se studenty zapojili, i když si myslím, že jim bylo dobře rozumět.

B. Vinšová 9. A

Do naší školy opět zavítali zahraniční studenti. Všichni už studují vysoké školy, takže jsou o něco starší než my. Vyslechli jsme si prezentace o Turecku, Indonésii, Ukrajině, Číně a Malajsii. Snažili si s námi i povídat, ale bohužel to nemělo moc velký úspěch, protože moji spolužáci neumí anglicky. Škoda. Líbilo se mi, že jen nepřišli, nepovyprávěli a neodešli. Všichni se snažili své prezentace něčím zpestřit - třeba videem. S Davem jsme si krom jiného povídali o počítačových hrách, Tatiana se zajímala o naše plány do budoucna a Ayu se vyptávala na volejbal. Nejvíce jsem si oblíbila Benjamína z Malajsie, se kterým jsem se jako jeho „průvodkyně“ strávila nejvíce času. Akci jako takovou hodnotím jako skvělou.

V. Trčková 9. A

Přijel k nám Benjamin z Malajsie, Dave z Číny, Tatiana z Ukrajiny, Ayu z Indonésie a Merve z Turecka. Nejsympatičtější mi byla Merve s Benjaminem, protože se na nás usmívali a byli takoví hodní.

Benjaminovi bylo 23 let, studuje psychologii, baví ho herectví, své kořeny má v Číně. V Malajsii jedí stále rýži, ale tady měl brambory, které nesnášel. Miluje cestování a nabádal nás k tomu, ať také cestujeme a poznáváme. Sám mluví několika jazyky, i když některé jsou spíše pro jeho dorozumívání se v Malajsii.

Merve bylo 21 let, žije v Istanbulu, kde, jak říkala, je teď teplo. Povídala o jejich jídle, přírodě a ukazovala nám turecký tanec. Mluvila o Turecku jako o zemi, kterou navštěvuje spousta turistů. V Turecku je typická turecká káva a turecký čaj do malé skleněné nádoby, nejtypičtější jídlem je KEBAB.

Ayu vyprávěla o Indonésii, která se dělí na několik ostrovů (kolem 14 tisíc), vzdálenosti jsou velké a někteří lidé se během svého života nikdy nepodívají

do hlavního města. Ayu žije na ostrově Java. Jakarta je plná aut, která jezdí v pěti pruzích. Nejznámější je ostrov Bali. Lidé z jednotlivých ostrovů se mezi sebou často nedomluví, protože každý ostrov má svůj jazyk.

Dave nás seznámil s čínskou kuchyní, ukazoval obrázky velké čínské zdi, terakotové armády. Vyprávěl o lampiónech a o zakázaném městě, ukazoval sochy draků. Byl hodně klidný a moc toho nenamluvil.

Tatiana z Ukrajiny byla milá a snažila se nás zapojovat do prezentace. Říkala, že by se chtěla stát učitelkou.

Žáci VII. B

- * EDISON je dobře vymyšlený projekt pro školy.
- * Líbilo se mi to, ale bohužel jsem rozuměl jen něco.
- * Nejvíce se mi líbila holčička z Turecka, byla, milá, usměvavá a hodná.
- * Líbilo se mi to, protože jsme poznali, jak se žije jinde.

- * Líbilo se mi to, ale moc tomu nerozumím, musím se doučit hodně věcí z angličtiny.
- * Tenhle rok se mi líbil asi nejvíce, protože tady byli pro mě nejsympatičtější lidé za roky.
- * Když jsme se měla o jednoho z nich postarat, byly to nervy, ale byli fajn, rozuměli jsme jim a nakonec jsem byla ráda, že jsem mohla tuto zkušenost prožít.

Velikonoce patří k významným křesťanským svátkům. Oslavují zmrtvýchvstání ukřižovaného Ježíše Krista. Pro nevěřící jsou Velikonoce především oslavy jara, probuzení přírody a nástupu teplejších dnů, na které se všichni po dlouhé zimě těší.

Velikonoce jsou tzv. pohyblivý svátek a připadají na měsíc březen či duben (22. 3. – 25. 4.). Velikonoční neděle je první neděle po prvním jarním úplňku. Byl-li úplňek v neděli, jsou Velikonoce až další neděle.

V domácnostech se často udržují staré velikonoční zvyky – pečení beránka či mazance, zdobení vajíček, pletení pomlázky, ...

Velikonoce jsou vyvrcholením 40 denního postního období. Poslední týden postu se nazývá Pašijový, Svatý, též Veliký. Začíná tzv. **Květnou nedělí**, kdy se při bohoslužbách předčítá tzv. pašije – zpráva o umučení Ježíše Krista. Název je odvozen od květů, kterými bývají vyzdobeny kostely. Hned po ní začíná v domácnostech velký úklid a přípravy na svátky.

Pondělí před Velikonocemi bývá označováno jako Modré. **Modré pondělí** je posledním masopustním pondělím. Podle tradice bylo v tento den lidem zapovězeno vykonávat jakoukoliv práci.

Poté následuje **Šedivé úterý**. Na „Šedivé úterý“ hospodyňky uklízely a vymetaly pavučiny.

V tzv. Sazometnou středu se vymetaly komíny. Někde je též nazývána **Škaredá středa**, zřejmě proto, že v tento den Jidáš na Ježíše žaloval, škaredil. V tento den by se lidé neměli mračit, jinak se budou škaredit každou středu v roce.

Čtvrtek získal označení Zelený, kdy si připomínáme poslední Ježíšovu večeři. Lidé v tento den vstávali velice časně, rodina se pomodlila a všichni se umyli rosou – zabraňovala nemoci šíje a dalším onemocněním. Hospodyně vstávaly časně, aby před východem slunce zametly dům. Smetí se odneslo na křižovatku cest, aby se v domě nedržely blechy. Kdo snědl před východem slunce chleba pomazaný medem, byl po celý rok chráněn před uškntutím hadů a před žihadlem vos. Jedla se jen zelená strava – špenát, kopřivy, zeli, aby byl člověk zdravý po celý rok. Dle pověry si nemá člověk na **Zelený čtvrtek** nic půjčovat a s nikým se hádat.

Pátek se jmenuje Velký, někdy také Bolestný, Tichý. Tento den je připomínkou smrti Ježíše Krista. Na **Velký pátek** byla výzdoba kostela chudá, bez květů, svíci. Písně se zpívaly bez doprovodu varhan, zvony mlčely. Byl to den bez práce, nepilo se mléko, nejedla vejce, kuřáci nekouřili.

Bílá (Veliká, Provodní) **sobota** je posledním postním dnem. Dopoledne se před kostelem pátil a světil oheň, který si hospodyňky odnášely na polínku domů. Obličje se omývaly sněhem nebo vodou – pro zdraví.

Boží hod velikonoční – název Velikonoce pochází z „velké noci“ ze soboty na neděli, kdy došlo k zmrtvýchvstání Ježíše Krista. V tuto neděli všichni spěchali do kostela, nikdo nezůstával doma, neboť se svítily velikonoční pokrmy. Hospodář odnášel na zahradu, na pole, do studně kousek svččeného mazance, vejce a vína, aby měl hojnost ovoce, obilí a měl vždy dobrou vodu. Rolníci nechávali na polích svččené kočičky a křížky.

Co víš o Velikonocích ?

1. Velikonoce jsou nazývány svátky jara.	ANO – NE
2. V současné době jsou u nás Velikonoce významnější svátky než Vánoce.	ANO – NE
3. Velikonoce jsou spjaty s osobou Ježíše Krista.	ANO – NE
4. Velikonoce vznikly v době křesťanské.	ANO – NE
5. Velikonoce byly spojeny jediné s obětováním beránka.	ANO – NE
6. Sedmitýdenní svátek připomínající vysvobození Židů z egyptského zajetí se jmenuje pesach.	ANO – NE
7. Každým rokem se Velikonoce slaví ve stejný den.	ANO – NE
8. První týden po Velikonocích se nazývá pašijový týden.	ANO – NE
9. Ježíš Kristus byl ukřižován v pondělí.	ANO – NE
10. Na Zelený čtvrtek máme jíst zelené jídlo kvůli vitamínům.	ANO – NE
11. Na Škaredou středu se musíme všichni mračit.	ANO – NE
12. Velikonoční pondělí je den Zmrtvýchvstání Krista.	ANO – NE
13. Velikonoční nedělí končí doba půstu.	ANO – NE
14. V pašijovém týdnu se dva dny uklízelo.	ANO – NE
15. Tradicí v České republice je velikonoční pomlázka.	ANO – NE
16. Odměnou za pomlázku jsou velikonoční zajíčci.	

Z PERA NAŠICH SPOLUŽÁKŮ

Z deníku Robinsona

... Již je dvanáctý den šestého roku, stále pobývám na ostrově. Od poslední návštěvy divochů na nejbližší pláži a přepadení mého obydlí se nestalo zatím nic převratného. Z jejich oslav a hodů zbyly na pláži jen kusy zlověstných totemů a rozbité kokosy. Z mého obydlí se mi snažili ukrást hned několik zásob kůže a mléka. Kůži jsme ještě ubránili, ale mléko mi sebrali všechno. Rozhodl jsme se vydat do vnitrozemí, zkusel jsme najít vodu. Ale marně. Období sucha je několik dní a voda mi rychle ubývá. Bez mléka už za chvíli nebudu mít co pít. Snad se mi poštěstí zítra. V hledání budu pokračovat a zaměřím pro změnu k severu. Veškeré moje zásoby se rychle tenčí.

Bára a Veronika IX. A

... Šestý rok mého pobytu bude pomalu končit. Já a Pátek jsme dnes byli pro vodu, začínáme mít málo masa, i když se snažíme sbírat mušle a chytat ryby, tak máme jídla méně a méně. Snažíme se pracovat na voru, ale práce je pořád spousta. Trvat to bude ještě několik dalších měsíců, než se nám ho podaří dokončit. Stále se mi stýská po domově, ale nepřestávám věřit, že se tam jednou vrátím.

Martin a Honza IX. A

Řešení:
1. ANO
2. NE
3. ANO
4. NE
5. NE
6. NE
7. NE
8. NE
9. NE
10. ANO
11. NE
12. NE
13. ANO
14. ANO
15. ANO
16. NE

Z KÁZÁNÍ MISTRA JANA HUSA

Úkolem bylo vytvořit kázání po vzoru Jana Husa a použít slova - hvězda, beránek, brada, panděro, almara, beránek.

Nevěřte církvi! Hrají si na hvězdy, kterými nikdy nebudou, a okrádají nás o peníze, které těžce vyděláváme. Jejich panděro se plní hroudami jídla, které mohou být naše. Jejich almary jsou plné oblečení z beránčí vlny, která také mohla být naše. Chodí s bradami nahoru a okrádají nás o všechno, co máme. Tak těm falešným hvězdám nevěřte!

Valentýna a Markéta VII.B

Hvězdy nám říkají, že církev si za naše peníze kupuje hroudy jídla. V almaře si schovávají naše peníze. Chováme se jako beránci a to je špatně. Už mají z našeho jídla a peněz dvě veliké brady. Mají velká nacpaná panděra, která jim za chvíli prasknou.

Terka a Kačka VII. B

Nevěřte církvi! Nejsou to takové hvězdy, za které se považují. Berou nám vše, naše peníze, beránky, kterými si plní svá panděra. V almaře mají naše hroudy peněz. Vám to nevadí? Vypadají jako brambory s trojitými bradami a to vše za naše těžce vydělané peníze. Musíme s tím něco udělat! Musíme tomu zabránit!

Verča a Zuzka VII. B

Nekonečná půlhodinka

Lilianina máma pořád někam spěchá, na rozdíl od Lily. Ta si nedělá vrásky s tím, jestli zaspí, ujede jí autobus, dostane špatnou známku ve škole. A tzaky proč? Stresovat se kvůli tomu, že vyjde z domu o pět minut později než normálně? Ne! Jsem optimista! Po svém otci a díky bohu za to. Když vidím svoji maminku, jak je pořád ve stresu! Brr! Snažím se jí pomáhat, myju nádobí, utírám prach a vlastně všechno, co je spjaté s úklidem je moje starost.

Občas si přivstanu a udělám jí snídani do postele. Je to úžasný pocit vidět ji, jak se usmívá a neřeší žádné problémy. Jsme jen spolu zachumlané v posteli s teplým čajem a s houskou namazanou máslem. Říkám si, kam bychom chtěly jet. Obě se shodneme za teplem k moři, ale vedeme nevinné hádky kam? Vždy se tomu musíme smát. Pak najednou zvažním, sbírám odvalu a konečně se ptám: „Kdy přijde táta domů?“ V pokoji je najednou ticho. „No, to sama nevím,“ odpověděla sklesla mamka. Můj táta je totiž v armádě. Odešel před rokem, ale mně je hrozně smutno.

Ticho v místnosti přerušila mamka, když vyletěla z postele, že přijde pozdě do práce. Jsem sama ve vyhřáté posteli a piju teplý čaj. Po deseti minutách šílení je mamka oblečená a naličená. „Svačinu máš v lednici, hlavně vyjdi včas, ať ti neujede autobus a tady máš peníze,“ dala mi do ruky dvanáct korun. „A víš co, kup si něco,“ dala mi do ruky dalších dvacet korun. S úsměvem jsem slušně poděkovala a dala jí pusu na tvář. Mamka odchází a ještě mi ve dveřích posílá pusu na dálku, aniž bych stihla nějak reagovat, tak máma odbíhá. Prásk, je poslední, co slyším, když máma odejde.

A tak si, jako každé ráno, pustím písničky a začnu se připravovat. Do mých úžasných tanečních kroků zazvoní telefon. Vypínám rádio a dávám telefon k uchu. „Dobrý den, tady je Bohuslav Bra - Braun,“ zazní koktavě. „Kozderková, prosím,“ odpovím trochu rozpačitě. „já, já jsem s vaším otcem ve skupině...“

„Haló, haló, jste tam?“ Najednou je mi těžko. „Ano, pardon,. Já vám musím něco říct. Víte, váš otec je nezvěstný.“ Zamotala se mi hlava. „Je mi to líto, byl to můj přítel.“ Po chvilce se vzpamatuju a začnu ze sebe něco chrlít: „Co, jak to? Co se stalo? Jak nezvěstný?“

Při útoku a o pár hodin později jsem ho už nenašel.“ Vůbec jsem nevnímala, co mi říká. Když jsem se znovu vzpamatovala, telefon byl hluchý. Půl hodiny se nešlo vůbec spojit. Celou dlouhou půl hodinu jsem nemohla s nikým mluvit. Byla to nejdelší a nejhorší půlhodina v mém životě.

V 7.35 znovu zazvonil telefon, byl to pan Braun a začal mi od začátku vyprávět, co se stalo.

S. Lomňančíková IX.A

Nekonečná půlhodinka II

Odbila osmá večer. Ona si sedla ke stolu a seděla. Seděla a mlčela, koukala před sebe prázdnýma očima. Očima bez jiskry a bez života. A nemluvila, přemýšlela, nic necítila. A čas plynul.

Už odbilo půl deváté. Zhoršovalo se to. Svíravý pocit ji opět přemohl. Pohled z prázdných očí ji už zakrývaly první slzy. Tíživá síla deprese a samota ji už zcela pohltily. A z prvních slz už se staly proudy nových. Stékaly jí po tváři a a padaly dolů, kde pomalu uhasínaly svíčku stojící na stole. Ten tlukot jejího srdce už musel být slyšet přes celou místnost. Stále čekala, kdy ta půlhodina skončí, druhá půlhodina její deprese. Čekala, kdy přijde půlhodina třetí, poslední, nejhorší a nekončící. Až tato půlhodina přijde, jí už nikdo nepomůže. Nekonečná půlhodinka může být skončena už jen její smrtí.

„Ta půlhodina přišla,“ ozval se hlas v její hlavě. Hlas bytostí, které jí neustále v hlavě promlouvaly. Upozorňovaly ji, že přišla desátá hodin večerní. Ona se bála, co se bude dít. Pláč ji přešel, svíčka ale stejně dohořivala. Pochopila, že se bude muset obětovat, jinou cestu odsud není možno vybrat. Rozhodla se tedy, že třetí půlhodinku, tu nikdy nekončící půlhodinku ona ukončí hned. Aby se nikdo po ní už nemohl trápit stejně. Cestu znala. Z místnosti vedl jediné dveře. Těmi se nikdo nikdy neodvážil projít, i když věděl, že by to jeho kletbu zrušilo. Dveří nevedoucích nikam jinam než na smrt se všichni báli. Ona se ale rozhodla tuto cestu zvolit, když to znamenalo konec jejího trápení, ale trápení ostatních. Rozhodla se ukončit nekonečnou půlhodinku. Zhasla svíčku, vstala od stolu a vykročila vstříc těm obávaným dveřím.

Bára Vinšová IX. A

Nekonečná půlhodinka III

Moje oči si konečně přivykají na tmou a já rozeznávám předměty v nejbližším okolí. Vpravo nahoře je maličké okénko, které propustí jen tolik světla, abych poznala, že zapadá slunce. Po levé ruce mám dveře, kterými jsem sem vešla. Či spíše byla vhozena. Nad hlavou mi duní kroky. Slyším hlas, něco potichu říká. „Blbče,“ křičí hlas jiný. Ušklíbnu se, ale jen maličko. Roubík v puse mi víc nedovoluje. Pálí mě zápeští svázaná jakýmsi provázkem. To je ale nic proti noze. Ze stehna mi prýští krev. Hodně krve. Nahoře zazní výstřel. A pak už jen ticho.

Dokážu si domyslet, co se asi stalo. Měl zastřelit mě a hodit do řeky a místo toho mě přivezl, a co huť, živou. Musel za to zaplatit. Pravděpodobně již leží v louži krve a nic nevnímá. Ale já ne. Polo ležím se střelnou ranou v dolní končetině, crčí mi z ní krev. A já ji pořád vnímám. Jako tisíce pavoučích nožiček utíká k zemi po mých džínách. Není to nespravedlivé? On téměř netrpěl, ale já na vysvobození čekám pořád. Bolest ve stehně je nesnesitelná. Kape mi slina z úst. Fuj! Před očima mi začínají tančit jiskřičky, jako světlušky se točí a prolínají mezi sebou. Určitě jsem bílá jako smrt. Smrt. Kdy už přijde? O patro výš je opět nějaký hluk. Možná třeskot nádobí? V mojí hlavě to působí zmatek, nedokážu již ten odporný zvuk zpracovat. Trhá mi uši. Zároveň vybuchuje v mozku a vylévá se společně s krví z těla.

Kolik minut, hodin nebo snad dnů jsem tu strávila? A jak dlouho tu ještě budu? „Jděte všichni k čertu!“ donese se ke mně další křik, který mi už vlastně ani nevádí. A teď konečně zavírám oči a bolest v noze povoluje

Veronika Trčková IX. A